

Bilag 2.

Svar fra lønnings- og pensionsministeren.

I skrivelse af 20. februar 1969 har det ærede udvalg anmodet om besvarelse af følgende spørgsmål vedrørende forslag til lov om ændring af lov om bevarelse af enkepensionsret ved separation og skilsmisse (lovforslag nr. 8):

„I henhold til enkepensionslov for tjenestemænd m. v. afhænger den fraskiltes adgang til enkepension eller andel i denne af, at der indføres en individuel bestemmelse i hver bevilling eller dom.

Vil det ikke være hensigtsmæssigt at lade denne adgang alene være generelt lovbestemt (på de nuværende betingelser) — altså således, at det ikke vil blive nødvendigt at kræve adgangen til enkepension gjort afhængig af enkeltbeslutninger?“

I denne anledning kan jeg oplyse følgende:

Ved de regler om fraskilte hustruers bevarelse af enkepensionsret, der blev indført ved lov nr. 102 af 14. marts 1941 om bevarelse af enkepensionsret ved separation og skilsmisse samt lov nr. 103 af samme dato om ændringer i lov om statens tjenestemænd, blev der skabt mulighed for en individuel ordning af enkepensionsspørgsmålet i forbindelse med skilsmisse. Når ægteskabet, efter at have bestået i mindst 5 år, blev ophævet ved skilsmisse, og der blev tillagt den fraskilte hustru underholdsbidrag, skulle det ved bevillingen eller dommen afgøres, hvorvidt hun bevarede sin ret til enkepension. Det bestemtes endvidere, at den truffne afgørelse ikke kunne ændres i medfør af § 71 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (som følge af eventuel ændring efter overøvrighedens bestemmelse af fastsatte vilkår med hensyn til underholdsbidrag).

Det er i bemærkningerne til lovforslaget (Rigsdagstidende 1940-41, tillæg A, sp. 2551) bl. a. anført, at der kan forekomme tilfælde, hvor en adskillelse af bidragspligt og pen-

sionsret må anses for rimelig. Som eksempel på tilfælde, hvor der normalt ikke bør tillægges den fraskilte hustru pensionsret, nævnes, at bidragspligten ifølge skilsmissevilkårene er tidsmæssigt begrænset, og at hustruen ved skilsmiseforhandlingerne giver afkald på retten til enkepension under hensyn til, at hun er berettiget til egenpension.

Ved den revision af de to love, som blev gennemført ved lovene nr. 267 og 268 af 14. juni 1951, blev bestemmelserne ændret således, at den fraskilte hustru bevarer sin ret til enkepension, når ægteskabet har bestået i mindst 5 år, medmindre det i skilsmissevilkårene er fastsat, at der ikke tillægges hende underholdsbidrag, eller der i øvrigt i det enkelte tilfælde måtte være truffet bestemmelse om, at hun ikke skal bevare enkepensionsretten. For så vidt der herefter tilkommer den fraskilte hustru ret til enkepension, skal der i bevillingen eller dommen optages en udtrykkelig bestemmelse herom. Den truffne afgørelse kan ikke ændres i medfør af § 71 i lov nr. 276 af 30. juni 1922 om ægteskabs indgåelse og opløsning. Der indførtes endvidere en ny bestemmelse, hvorefter den fraskilte hustru, hvis det underholdsbidrag, der er tillagt hende ifølge skilsmissevilkårene, er gjort tidsbegrænset, kun er berettiget til at oppebære enkepension i det tidsrum, i hvilket hun ville være berettiget til underholdsbidrag.

Lønnings- og pensionsministeriet har ikke nærmere kendskab til, i hvilket omfang der gøres brug af adgangen til at bestemme, at en fraskilt hustru ikke bevarer retten til enkepension, uanset at de almindelige forudsætninger for bevarelse af denne ret har været til stede ved skilsmisken. Det er dog ministeriets opfattelse, at enkepensionsret som altovervejende hovedregel bevares, når der efter skilsmisken påhviler manden under-